

καθώς ο Δάντης μιὰ φορά τὴν Ρώμα; ἔμεις Σαρροῦμε
πῶς τὴν Ἑλλάδα ἔμφυχη 'εἰς ὄνειρο Σωροῦμε.

ὦ Ἥπειρος, τὸ ὄνειρο αὐτὸ μὴ δὲν τὸ εἶδες
καὶ Σὺ ὅταν καταίβαζε ὄλαις Σου ταῖς ἐλπίδαις
ἀπὸ τὸν γέρο Ὀλυμπο ὁ νεῖος Βαλαωρίτης
ἢ Μούσα ὅταν Σ' ἔζωνε τὸ φλογερὸ σπαθί της;

Τὸ χῶμα ὅπου πάτησες τὸν οὐρανὸ 'ποῦ εἶδες,
ὄσαις 'εἰς Σένα μοναχὰ ἐφάνησαν ἀχτίδαις
'εἰς τὴν χώρα αὐτήνα, Ἀχιλλεῦ, ποτέ μὴ τὰ ξεχάσης
ἐκεῖ π' ἀνθεῖ ἀμάραντος ἢ θάφνη ὅταν φθάσης.
Τὴν λειτουργία π' ἀρχισες Σὺ Σὰ τὴν τελειώσης
τοῦ ἔθους τὴν μετάληψι Ἐσὺ Σὲ νὰ τὴν δώσης
καὶ Σᾶχουμε τῆς ὀρφανῆς σημαίας μας κοντάρι
τῆς Μούσας τὸ μονάκριβο, τοῦ Μάρτη κανακέρη

Γ'.

Ἔναν' καιρὸ ὁ Ἡρακλῆς, λέγουν, πῶς περπατοῦσε
τὸν κόσμον μὲ τὰ ἄρματα καὶ ὅπου σταματοῦσε
πατέρα τὸν ἐκκήρυτταν, ξεγνοῦσαν τὸν Θεὸ τους
καὶ τ' ἀγαλμὰ του λάτρευαν ὕστερα 'εἰς τὸ νὰ τοῦ.

Ἔτσι καὶ Σὺ ποῦ μοίρασες κι' αὐτήνα τὴν καρδιά Σου
'εἰς τοὺς ἀδελφούς Σου ὅπου ζοῦν μονάχ' ἀπ' τ' ἄρματα Σου
μέσ' 'εἰς τὴν καρδιά μας ἀγαλμα ἔχεις δύο τρεῖς ἐλπίδαις
ποῦ σήμερα νὰ λάμπουνε 'εἰς τὸ πρόσωπό μας εἶδες.

Πάρε τὴν λύρα, Ἀχιλλεῦ, ἀηδόνι μου Σλιμμένο
Σὺ ξεύρεις νὰ παρηγορήσῃς λαὸ ὀρφανεμμένο.
Ἔσένα μὴ δὲν πίστευσαν ἔλοι ἐδῶ καὶ ζοῦνε;
Ναὶ, οἱ λαοὶ τοὺς ποιητὰς πατέρας τοὺς Σαρροῦνε.

Θυμᾶσαι; ὅταν μᾶς ἔλεγεσ ὁ τάφος τοῦ Κανάρη
πῶς καὶ τὸ μέλλον μας μαζί 'εἰς τὸ χῶμα Σὲ νὰ πᾶρι;